

Sygn. akt IV CNP 12/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 29 grudnia 2010 r.,
w sprawie z powództwa J. K. – S. i J.
K.- S.
przeciwko Produkcja i Handel Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2010 r., Sąd Okręgowy oddalił apelację powodów J. K.-S. i J. K.-S. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 2 lipca 2010 r., oddalającego powództwo skierowane przeciwko pozwanej „Produkcja i Handel” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bliżej określonego nakazu zapłaty.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powodowie zaskarżyli skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W skardze podnieśli niezgodność wyroku z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 552 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisów prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde

z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być, zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia 2005 r., III CNP 21/05, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie a nadto wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Stosownie zaś do treści art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Polega to na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2011 r. I CNP 16/11, nie publ.; z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 - 8, poz. 140.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej wszystkich przepisów dotyczących środków prawnych, które mogłyby prowadzić do wzruszenia wyroku, których zastosowanie jest jednak niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku (zob. też postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). W konsekwencji wymagane przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. nie jest spełnione, jeżeli jak to jest w niniejszej skardze, powodowie ograniczyli się do stwierdzenia, że nie jest możliwe wzruszenie wyroku z użyciem innych środków prawnych (w tym przypadku skargi kasacyjnej) z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2009 r. II CNP 50/09, nie publ.). Trzeba też podkreślić, że zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ten element konstrukcyjny skargi powinien obejmować nie tylko wskazanie na istnienie szkody i określenie zdarzenia, które ją spowodowało, ale także uprawdopodobnienie jej dotychczasowego rozmiaru (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2010 r.,

I CNP 35/10, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 kwietnia 2009 r., I CNP 11/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 30 września 2008 r., I CNP 63/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 lipca 2008 r., I CNP 44/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16). Również ten element skargi nie został skonstruowany zgodnie ze wskazanymi wymaganiami.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.